

Cinta Arasa

Missió Trobairitz!

Il·lustracions d'Ignasi Blanch

**LLICÈNCIA
DIGITAL**

animallibres

Cinta Arasa

Missió Trobairitz!

Dibuixos d'Ignasi Blanch

1

*Quan ja em deia Trobairitz, però encara no
m'havia convertit en trobairitz*

Em dic Trobairitz i el meu nom diu molt de mi i de la missió que he d'acomplir i que he intentat aconseguir tota la meua vida, o totes les meves vides... I és que heu de saber que jo mai no he deixat de treballar per aconseguir... Ui, disculpeu, potser he començat massa de pressa. Segur que no heu entès res d'això que us he dit.

Ho faré com cal. Deixeu-me començar pel començament. Jo, la Trobairitz, sóc una gata tigrada, amb ratlles de color gris, marró, crema i negre escampades per tot el cos, menys a la panxa i el musell, que són ben blancs. Tinc els ulls de color de mel, però, si m'hi toca el sol, se'm veuen verds i tothom diu que em fan tan bonic.

Ara sóc petita, fa cinc mesos que vaig néixer. Però, com tothom sap, els gats i les gates tenim moltes vides; set, per ser exactes. Jo, abans de viure la vida que visc ara, n'he viscut unes quantes, de vides. És per això que sóc una mica més sàvia del que la gent espera que ho sigui una gata de cinc mesos. I també és per això, que no puc deixar que la noia que em va adoptar quan vaig néixer a la vida que visc ara s'adoni de totes les coses que sé. I he de dissimular... És que encara no li he dit que jo tinc una missió i molta, molta experiència. Molta

més que ella, en realitat. De moment encara no l'hi explicaré, perquè em sembla que s'atabalaria una mica.

Bé, confio que tot això que us estic explicant us interessi. Ara, m'hi jugaria una llauna sencera de tonyina de les grans, que el que més us interessa és saber d'on ve aquest nom tan bonic que tinc, oi? No passeu ànsia, us ho explicaré. Però, per fer-ho com cal, he de començar pel principi de la meva primera vida.

Vaig viure la meva primera vida fa molts i molts anys, en una època que en els llibres es diu que és l'edat mitjana, però, quan jo hi vivia, no en dèiem de cap manera. Llavors encara no hi havia aquests aparells del dimoni, els cotxes, que fan tant de soroll. La gent anava a cavall. Tampoc no hi havia pisos; tothom vivia en castells o en casetes a peu pla, i, tan bon punt en sorties, podies sentir l'olor de la terra i de l'her-

ba. M'agradava tant... Bé, però en realitat no us volia parlar de l'olor de la terra, sinó de la meva vida.

Vaig néixer en una ciutat molt antiga que es diu Tolosa i que és al Llenguadoc. El primer record que tinc de la meva primera vida és que estava sola en un carrer, hi feia fred i tenia molta gana. Crec que no parava de miolar de pena, potser havia perdut la meva mare i els meus germans, no ho sé... Per sort, però, algú em va agafar, em va donar menjar i em va posar en un cistell folrat amb roba de puntes, molt fina. La roba del cistell feia olor de roses i em sembla que aquella va ser la primera vegada que la vaig sentir, l'olor de roses. Recordo que s'hi estava tan bé, després d'haver menjat, en aquell cistellet, que em vaig adormir. Devia estar molt cansada d'haver passat tanta por i tanta gana al carrer.

Quan em vaig despertar i vaig sortir d'aquell cistell, em van agafar unes mans molt suaus. Llavors encara no ho sabia, però eren les mans de l'Azalais. L'Azalais va ser la primera noia que em va adoptar. Quan em va tenir a les mans, em va abraçar tan fort que li vaig sentir els batecs del cor i, fluixet a l'orella, com si tingués por que algú ens sentís, em va xiuxiuejar: «Et diràs Trobairitz». Em va semblar molt bonic, aquell nom, però no sabia què volia dir. És clar, acabava de néixer a la meva primera vida! No sabia res de res, ho havia d'aprendre tot.

L'Azalais vivia en quatre cambres d'un castell. El castell, que era molt gran, pertanyia al gran comte Ramon de Tolosa.

L'Azalais cada dia feia el mateix: es llevava, es pentinava els cabells, llargs i de color ben negre, i corria a l'habitació d'una senyora que es deia Constança i que es veu que era molt impor-

tant. Era la muller de Ramon, gran comte de Tolosa. La resta del dia se'l passava fent el que la Constança volia: ara cantem aquesta cançó, ara brodem, ara pentina'm amb dues trenes... Bé, en realitat tothom es pensava que l'Azalais només feia això, anar davant i darrere de la Constança, però jo, que sempre era amb ella, sé que no és veritat. Ho sé perquè no me'n vaig separar mai, des del dia que em va agafar del cistell folrat de puntes. Sé que, quan ella sortia del llit, feia moltes hores que era desperta.

L'Azalais obria els ulls amb els primers raigs de sol. Després, de sota el llit, treia uns rotlles llargs de paper i un potet de tinta. Jo la mirava encara mig endormiscada. Era divertit, però, i de seguida m'eixorivia.

Ella sucava una ploma de paó al potet de tinta i es posava a escriure als rotlles. M'agradaava molt mirar com, quan escrivia, la ploma es

movia i, quan li tocava el sol, brillava una mica. Jo, de vegades, provava d'agafar-l'hi, aquella ploma –les coses que es mouen són la meva debilitat, sempre ho han estat–, però, a ella, la molestava i al final només ho feia quan, de veritat, de veritat, no me'n podia estar, per molt que ho intentés. La resta de dies només mirava com escrivia, com dibuixava cada lletra, una a una, una vegada i una altra.

Al principi de viure amb l'Azalais, vaig decidir que veure com ella feia ballar la ploma amunt i avall dels rotlles de paper era una de les millors coses que podien passar en un dia. Poc després, però, em vaig adonar que estava molt equivocada, molt, perquè, un dia, l'Azalais va fer cantar les paraules. Vull dir que va llegir els textos que havia escrit abans, i eren tan i tan bonics que semblava que les paraules cantessin. Jo no me n'hauria cansat mai, d'escoltar-la.

Aquells textos s'havien de convertir, per dir-ho d'alguna manera, en la meva missió, però jo encara no ho sabia. Més endavant us en parlaré; ara encara no.

Deia que els textos que escrivia l'Azalais parlaven de l'amor, de les flors, de la lluna, de les estrelles... I fins i tot n'hi havia un que parlava de mi! I tant! Sabeu què deia?

I tu,
sempre al meu costat,
dolça i suau,
petita trapella,
no marxis mai...

El primer dia que me'l va recitar, aquell poema, em vaig inflar com mai. I és que no tot-hom ho pot dir que hagi inspirat un poema, oi que no? D'acord, d'acord, em deia «trapella»...,

però m'ho deia amb tanta tendresa, que em vaig sentir afalagada i tot.

Allò, que em recités els textos que escrivia, no passava cada dia, no. Heu de saber que escriure un text tan bonic, aconseguir que sembli que les paraules hi cantin, no és gens fàcil. Per això, abans de recitar-lo, l'Azalais es passava hores i hores gargotejant en aquells trossos de paper. De tant en tant, contenta, aixecava el cap, em mirava, i me'n llegia un tros. Per exemple:

A la Lluna explico cada vespre secrets i desitjos,
però ella mai no em sent...

Per què ets tan lluny,
punt màgic de llum?

Se n'havia sortit. Aquells versos eren ben bé com ella havia volgut. Ah, però no havia acabat, no... Ni de bon tros! Encara li quedaven moltes

hores de feina per aconseguir el poema que desitjava.

Jo provava d'ajudar-la. Quan se m'acudia alguna idea per millorar la poesia, la miolava. Ella no m'entenia, és clar. Els humans no entenen els miols. Així i tot, per fer-me contenta, quan jo miolava, ella somreia, m'acaronava les orelles i em deia: «Moltes gràcies, Trobairitz!».